

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Γερμανία)

Προσφυγή της 29ης Ιανουαρίου 2010 — Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενότητας

(Υπόθεση T-35/10)

(2010/C 100/72)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να μεταρρυθμίσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς της 18ης Νοεμβρίου 2009, στην υπόθεση R 656/2008-4, ούτως ώστε να γίνει εξ ολοκλήρου δεκτή η προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα στις 22 Απριλίου 2008 και να υποχρεωθεί ο αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών να φέρει τα έξοδα της ανακοπής και της προσφυγής ενώπιον του ΓΕΕΑ, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης.

— επικουρικώς, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο ΓΕΕΑ.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση του κοινοτικού σήματος: η προσφεύγουσα

Σήμα προς καταχώριση: το λεκτικό σήμα «MAGIC LIGHT» για προϊόντα των κλάσεων 3, 8, 10, 21, 22, 26 και 44 (υπ' αριθ. 5 196 597 αίτηση καταχωρίσεως)

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή σημείου: Rüdiger Bartmann

Αντιταχθέν σήμα ή σημείο: το γερμανικό λεκτικό σήμα «MAGIC LIFE» (αριθ. 30 415 611) για προϊόντα της κλάσεως 3.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: μερική αποδοχή της ανακοπής.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: απόρριψη της προσφυγής.

Λόγοι ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009⁽¹⁾, λόγω νομικής πλάνης στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Bank Melli Iran (Τεχεράνη, Ιράν) (εκπρόσωπος: L. Defalque, δικηγόρος)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενότητας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— Να ακυρώσει την παράγραφο 4, τμήμα Β, του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 1100/2009 του Συμβουλίου, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, καθώς και την απόφαση του Συμβουλίου της 18ης Νοεμβρίου 2009·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενότητας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1100/2009 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2009⁽¹⁾, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν⁽²⁾, και την κατάργηση της απόφασης 2008/475/ΕΚ⁽³⁾, καθόσον περιλαμβάνει την προσφεύγουσα στον κατάλογο των φυσικών και νομικών προσώπων, επιχειρήσεων και οργανισμών των οποίων δεσμεύονται τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι βάσει της διατάξεως αυτής.

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της παραγράφου 4, τμήμα Β, του παραρτήματος, καθόσον την αφορά, προβάλλει δε προς στήριξη της προσφυγής της τους εξής λόγους ακυρώσεως.

Πρώτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός και η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκαν κατά παράβαση των δικαιωμάτων άμυνας της και, ιδίως, του δικαιώματός της σε δίκαιη δίκη, δεδομένου ότι δεν της προσκομίσθηκε κανένα αποδεικτικό στοιχείο ή έγγραφο προς στήριξη των ισχυρισμών του Συμβουλίου. Υποστηρίζει επίσης ότι οι πρόσθετες παραπομπές στην απόφαση του 2008 είναι αόριστες, ελάχιστα σαφείς και δεν καθιστούν δυνατή την αντίκρουσή τους στην προσφεύγουσα, καθόσον δεν της αναγνωρίστηκε το δικαίωμα ακρόασης.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το καθού παρέβη την υποχρέωσή του επαρκούς αιτιολογήσεως.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι, κατά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, το Συμβούλιο δεν εξέθεσε τους λόγους που την αφορούν ατομικά και ειδικά και δικαιολογούν την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων.

Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καθού υπέπεσε σε πλάνη ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, στοιχεία α', β' και γ', του κανονισμού 423/2007, καθόσον, κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο δεν εξήγησε κατά ποίο τρόπο οι συνήθεις τραπεζικές δραστηριότητες της προσφεύγουσας καταδεικνυαν ότι μετείχε ή ότι συνδεόταν άμεσα με τις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως πυρηνικών όπλων.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, της 14ης Οκτωβρίου 2009 ⁽⁴⁾, κατά της οποίας έχει ασκήσει αίτηση αναίρεσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ⁽⁵⁾ και με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά της να ακυρωθεί η απόφαση 2008/475/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008 ⁽⁶⁾. Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι ο κανονισμός 423/2007 και η απόφαση 2008/475/ΕΚ εκδόθηκαν νομίμως με ειδική πλειοψηφία και όχι ομόφωνα. Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι ο κανονισμός 423/2007 αποτελεί τη νομική βάση για την έκδοση του κανονισμού και της αποφάσεως που προσβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή, η προεκτεθείσα συλλογιστική έχει εφαρμογή και στην περίπτωση της υπό κρίση προσφυγής. Η προσφεύγουσα φρονεί, συνεπώς, ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε παράβαση ουσιώδους τύπου που απαιτείται βάσει της Συνθήκης, των κανόνων δικαίου που αφορούν την εφαρμογή της και του άρθρου 7, παράγραφος 2, της Κοινής Θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ ⁽⁷⁾.

Επίσης, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την απόφαση του Πρωτοδικείου, καθόσον αποφαινεται ότι η εξουσία εκτιμήσεως του Συμβουλίου, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007, είναι αυτοτελής και, ως εκ τούτου, δεν δέχεται ότι οι σχετικές αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών έχουν εν προκειμένω εφαρμογή, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και του δικαιώματος ιδιοκτησίας. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η ίδια συλλογιστική έχει εφαρμογή και εν προκειμένω, στην περίπτωση του προσβαλλομένου κανονισμού και της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και, ως εκ τούτου, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας και το δικαίωμα ιδιοκτησίας.

⁽¹⁾ ΕΕ L 303 της 18.11.2009, σ. 31–36.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, ΕΕ L 103 της 20.4.2007, σ. 1–23.

⁽³⁾ Απόφαση του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 2008, περί εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, ΕΕ L 163 της 24.6.2008, σ. 29–33.

⁽⁴⁾ Απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή.

⁽⁵⁾ Υπόθεση C-548/09, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου.

⁽⁶⁾ ΕΕ L 163, σ. 29.

⁽⁷⁾ Κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν, ΕΕ L 61 της 28.2.2007, σ. 49–55.

Προσφυγή της 1ης Φεβρουαρίου 2010 — Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-36/10)

(2010/C 100/73)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Γερμανία) (εκπρόσωπος: H. Kaltenecker, δικηγόρος)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τις από 9 Οκτωβρίου 2009 και 1 Δεκεμβρίου 2009 αποφάσεις της Επιτροπής, στο μέτρο που δεν τις επιτράπηκε, με τις αποφάσεις αυτές, η πρόσβαση στα έγγραφα που δεν δημοσιοποιήθηκαν, και

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα βάλλει τόσο κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009, με την οποία απορρίφθηκε εν μέρει η αίτησή της να της επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα του σχετικού με τη σύμβαση LIEN 97-2011 φακέλου που δεν είχαν δημοσιοποιηθεί, όσο και κατά του από 1 Δεκεμβρίου 2009 εγγράφου της Επιτροπής, με το οποίο ενημερώθηκε ότι δεν ήταν δυνατή η εμπρόθεσμη έκδοση αποφάσεως επί της δεύτερης αιτήσεώς της για παροχή προσβάσεως στον φάκελο της συμβάσεως LIEN 97-2011.

Προς στήριξη της προσφυγής της ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί στις εξαιρέσεις που προβλέπουν τα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 ⁽¹⁾ για να απορρίψει την αίτησή της να της επιτραπεί η πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση των εγγράφων αυτών.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).